

Grove feil og utelatelser i lærebøkene klima- og miljøstoff

Fase 3 – 2021

Universitets- og høgsolenivå

Universitetsforlaget fremmer klimaindoktrinering og sjikane

Vurdering nr. 2 av
Kapittel 16 'Klima og miljø'

i boken 'Teknologi og Vitenskap'
av Ronny Kjelsberg
Universitetsforlaget

Klimarealistene

Utgave A.2

Desember 2021

SAMMENDRAG

Denne rapporten dokumenterer hvordan ledelsen i Universitetsforlaget i dyp uforstand utgir en lærebok som helt uten grunnlag sjikanerer på det groveste to fremragende navngitte nå avdøde forskere, Frederick Seitz og Fred Singer.

Universitetsforlaget har utgitt boken 'Teknologi og Vitenskap – Historie, metode, etikk og miljø' av Ronny Kjelsberg, som inneholder et kapittel 16 med tittelen 'Klima og miljø'. Dette kapitlet er på et absolutt faglig og formidlingsetisk bunnivå og diskvalifiserer hele boken som aktuell og brukbar faglitteratur.

Klimarealistene har tidligere utgitt en evalueringsrapport 'Faglig vurdering av Kapittel 16 'Klima og miljø', og vi siterer fra sammendraget til rapporten:

Allerede på den første tekstsiden i Kapittel 16 toner Kjelsberg flagg. Her kobler han sine meningsmotstandere i klimasaken til manglende kvalitetssikring av kunnskap og til pseudovitenskap. Hele den siste halvparten av Kapittel 16 fremstår som et aggressivt manifest i klimakampen mot skeptiske forskere, med overskrifter som Den uvitenskapelige klimadebatten, Kjøpt og betalt pseudovitenskap og Cherry picking, samtidig som han skriver om tåkeleggingsstrategi og klimafornektere, falskt skinn av vitenskapelighet, osv. Han skriver også at de skeptiske forskernes arbeider har betydelige faglige svakheter, som manglende kontekst, ignorering av data, manglende evaluering av modeller, falske dikotomier, feil i statistiske metoder, eller at konklusjonene trekkes på bakgrunn av mangelfull eller misforstått fysikk.

Det faglige lavmål er således dokumentert i evalueringsrapporten, men et innspill fra forlagssjef Hege Munch Gundersen har vist oss at det er nødvendig med en mer detaljert gjennomgang der vi påviser et tydelig formidlingsetisk lavmål også når det gjelder behandlingen av Seitz og Singer.

Klimarealistene har klaget til forlaget og krevet at boken trekkes tilbake, men forlagssjefen Hege Munch Gundersen stiller seg fullt og helt bak bokens omtale av Seitz og Singer og hevder at forfatteren har 'kilder som underbygger det han skriver'. Dette viser at de ansvarlige på forlaget er inkompetente, uvitende om klimaforskning, om internasjonal klimadebatt og om kildebruk, og til alt overmål, at kilden som forlagssjef Gundersen refererer til ikke kan ha vært gjenstand for kontroll hos forlaget. Forlagets kildebruk svikter på alle punkter. I en lærebok bør man underkaste kildene en systematisk kritisk undersøkelse. Forfatteren Oreskes og boken 'Merchants of Doubt' svikter både når det gjelder troverdighet, objektivitet, korrekthet og nøyaktighet. Forfatteren Ronny Kjelsberg svikter på samme måte.

Det er uhørt og oppsiktsvekkende at man i en lærebok forlater en faglig fremstilling og videreformidler sjikane av forskere basert på en forfatters, Oreskes, personlige og subjektive fremstilling. Punktene Seitz og Singer anfører er dokumentert også av andre anerkjente forskere. Hvorfor da bare sjikanere et par av dem?

Primærreferansen forlagssjefen viser til er boken 'Merchants of Doubt' av Naomi Oreskes og Erik Conway som kom ut i 2010. Forlagssjef Gundersen og fagedaktør Jannicke Bærheim må være totalt uvitende om den rollen Naomi Oreskes har inntatt som den i særklasse argeste aktivist i klimakampen de siste 20 år. For Oreskes er klimadebatten over. Naturlig variasjon er ikke lenger tilstede.

Vi viser i denne rapporten at Oreskes og Universitetsforlagets beskyldinger mot Seitz og Singer er grunnløse, og vi viser to prominente eksempler der Oreskes snur saken på hodet. Hun forsvarer klimaforskere med kritikkverdig opptreden og angriper samtidig forskere som fremmer den berettigede kritikken. Nå vil antagelig Universitetsforlaget hevde at de ikke kunne vite at Oreskes

beskyldinger er uten substans, men forlaget er likevel ansvarlig for sine kilder. Forlaget bærer altså det fulle ansvar for sjikaneringen av Singer og Seitz og til alt overmål forsvare forlaget dette.

Noe av det groveste er at Singer omtales som kjøpt og betalt av tobakksindustrien, basert på Singers faglige innstilling til skadevirkningene av passiv røyking. Men Singer har et meget godt begrunnet standpunkt, han viste til at signifikanskravet ikke var tilfredsstillende, hvilket er riktig, noe som ble akseptert av U. S. Environment Protection Agency. Oreskes lot aldri Singer komme til orde om saken.

Den unge forskeren Benjamin Santer endret egenhendig teksten på avgjørende steder i Klimapanelets hovedrapport i 1995, etter at den var godkjent av rapportens forfattere, på en slik måte at hovedbudskapet ble helt annerledes og langt mer alvorlig. Dette dokumenterte Seitz i Wall Street Journal, og han ble da angrepet av Oreskes. Oreskes og Santer støttespillere hevdet at rettelserne var gjort i henhold til Klimapanelets prosedyrer. Det prosedyremessige er uvesentlig, det er et faktum at Santer gjorde endringene i en allerede godkjent tekst, noe som innebar en markant skjerpelse av rapporten og som fikk avgjørende betydning for dens mottakelse.

Michael E. Mann og to medforfattere publiserte i 1998 en artikkel i det anerkjente tidsskriftet Nature. Artikkelen inneholdt en figur (graf) som har fått navnet 'Hockeykølla'. Denne grafen viser at jordens klima var relativt stabilt fra år 1000 til år 1900, men at det deretter plutselig begynte å endre seg, og hvor temperaturene på den nordlige halvkulen steg dramatisk.

Imidlertid viste ikke Hockeykølla den middelalderiske varmeperiode og den lille istid. Dette trigget den kanadiske matematikeren Steve McIntyre. Han startet en omfattende analyse av artikkelen og skaffet seg etterhvert både datagrunnlag og programvare som Mann hadde brukt. I løpet av et par år kunne McIntyre og professor Ross McKittrick (M&M) vise at Manns artikkel hadde avgjørende feil, 'Hockeykølla' var nå falsifisert. Oreskes godtok ikke dette. Hun hevdet at Manns artikkel var korrekt og gikk utrolig nok til frontalangrep på dem som falsifiserte artikkelen.

I 1980-årene dukket det såkalte Ozonhullet opp som en voksende krise. Det ble antatt at klorfluorkarboner (CFC - brukt som kjølemedium i mange slags apparater) var ansvarlig for at ozonlaget over polene ble redusert. Fred Singer mente at naturlig variasjon kunne spille inn. Oreskes med sin konsensusbaserte overbevisning angrep Singer nok en gang. Da Oreskes skrev 'Merchants of Doubt' hadde det allerede blitt publisert forskning som støttet Singer, men dette har ikke Oreskes tatt hensyn til.

Oreskes viktigste angrep mot Singer og Seitz gjaldt deres syn på klimaendringene og endringenes årsak. For Oreskes var dette temaet for lenge dødt, klimaendringene var i sin helhet menneskeskapte. Singer og Seitz påsto aldri at klimaet ikke endrer seg, men de mente at det var stor usikkerhet i forbindelse med hva som var naturlig variasjon og hvor mye de menneskelige aktivitetene bidro med. Dette utløste de voldsomste angrep fra Oreskes. Men både da hennes bok ble skrevet og senere, var det fastslått at Klimapanelets modellbaserte temperaturprosjeksjoner feiler grovt og at et stort antall uavhengige forskere støttet og fortsatt støtter Singers og Seitz syn.

Oreskes kommer i sin bok stadig tilbake til begrepet 'fingerprinting', der en rekke forskere har ment å kunne finne fingeravtrykket til våre CO₂-utslipp i forskjellige typer ekstremvær. Dette mener Oreskes er bevis på menneskeskapte ekstremvær. Det er imidlertid i dag påvist at også fingeravtrykksmetodene som IPCC har brukt i de siste 20 år feiler grovt.

Oreskes hevder også at Singer og Seitz var kjøpt og betalt av tobakksindustrien for å gå imot den universelle oppfatningen at tobakksrøyking er dødelig. Singer fikk aldri forsvare seg i Oreskes bok men har senere redegjort for sin posisjon. Det er helt korrekt at Singer utfordret U. S. Environment

Protection Agency mht passiv røking, og han kunne begrunne det godt. I sin redegjørelse, som finnes senere i denne rapporten, kunne Singer vise til forskning som støttet hans syn.

Denne rapporten slutter med et langt sitat, et oppslag med en lang rekke referanser på verdens mest leste klimablog, fra mai 2021. Der ble Naomi Oreskes avslørt som en bakromsaktivist som står på lønningslisten til en rekke saksøkeres advokater. Oppslaget dokumenterer at Oreskes nok en gang viser at hennes arbeid er mer rettet mot en nøye planlagt PR- og mediestrategi rettet mot ExxonMobil enn det er å diskutere klimaendringene.

Klimarealistenes gjennomgang av Oreskes og Conways bok 'Merchants of Doubt', og vår påvisning av kontrasten mellom bokens påstander og en rekke publiserte realiteter som støtter Seitz og Singer, viser med all ønskelig tydelighet at Universitetsforlaget fremmer en uberettiget og feilaktig svertkampanje overfor Seitz og Singer. Dyp uforstand er fremherskende og gjennomgående blant både ledere, redaktører og forfattere i forlaget.

FORORD

Klimarealistene etablerte i 2018 et prosjekt med en arbeidsgruppe på fem medlemmer for å undersøke flere lærebøker, for å identifisere og dokumentere kritikkverdige forhold, og for å etablere et bredere grunnlag for konstruktiv kritikk av lærebøkene. Gruppen evaluerte i alt 14 naturfagbøker for ungdomsskolen og den videregående skolen og resultatene er dokumentert i rapporten *Grove feil og utelatelser i lærebøkens klima- og miljøstoff*, Klimarealistene, juli 2019. Rapportens tittel gir en god sammenfatning av gruppens funn, og den kan lastes ned på

<https://www.klimarealistene.com/wp-content/uploads/2020/01/Grove-feil-og-utelatelserWeb.pdf>

Senere besluttet gruppen å gjennomgå ett enkelt og meget sentralt verk på barnetrinnet, YGGDRASIL7, 2. utgave/3. opplag 2009, av Kari Gran og Roy Nordbakke, H. Aschehoug & Co. YGGDRASIL7 er i hovedsak en god lærebok, men fremstillingen av klimastoffet er ensidig, overforenklet, har stygge feil, er preget av ideologi og mangler objektivitet og balanse.

På bakgrunn av en bekymringsmelding fra en student på UiA, som vil være anonym, har arbeidsgruppen i februar 2021 gjennomgått Kapittel 16 'Klima og miljø' fra boka 'Teknologi og samfunn' fra Universitetsforlaget, som er i bruk i emnet TFL200 på UiA. Arbeidsgruppen konkluderer med at også dette lærebokstoffet, som er skrevet av Ronny Kjelsberg, er svært kritikkverdig, og gruppen har skrevet en evalueringsrapport som underbygger konklusjonen. Dette betyr at Klimarealistene har dokumentert klimaindoktrinering på alle trinn i undervisningssystemet, fra barnetrinn til universitet.

I epostutveksling med Klimarealistene har ledelsen ved Universitetsforlaget forsvart det faglige lavmål i utgivelsen av boken 'Teknologi og samfunn' og ikke nok med det, de har også forsvart den grove personlige sjikane av forskerne Singer og Seitz, med henvisning til en hovedreferanse skrevet av klimabevegelsens mest rabiate aktivist, Naomi Oreskes.

Evalueringsrapporten går ikke i dybden når det gjelder Universitetsforlagets sjikane Singer og Seitz, derfor har Klimarealistene utarbeidet denne foreliggende rapporten, som falsifiserer de viktigste delene av Oreskes beskyldninger mot Singer og Seitz.

I forbindelse med evalueringen er det nødvendig med dokumentasjon, og vi har derfor utarbeidet et hefte med tittelen *Referanseverk for klima og miljø* som behandler de vanligste spørsmålene når det gjelder klimastoffet. Dette referanseheftet er et helt nødvendig verktøy i vurderingen av Kjelsbergs tekst, og vi henviser i denne evalueringsrapporten om Kapittel 16 *Klima og miljø* til referanseheftet, der det er nødvendig med tilføyelser eller korreksjoner.

Vi har ikke hatt noen korrespondanse med forfatter Ronny Kjelsberg, men ut fra det han skriver i sin bok kan vi anta at han i større grad er aktivist enn fagbokforfatter. Universitetsforlaget forteller at boken er under revisjon. Vi anbefaler på det sterkeste at forlaget konsulterer Klimarealistene i denne prosessen.

For Klimarealistene

Desember 2021,

Prof. Ole Henrik Ellestad

Prof. Olav Martin Kvalheim

Journalist Arve Tunstad

FORVENTET KRITIKK

Vi forventer naturligvis kritikk av vår evalueringsrapport. Kritikken kan anta forskjellige generelle former, som at alt vi skriver er godt kjent og tidligere tilbakevist, at signatarene ikke har forsket på de aktuelle områdene, at flertallet av forskerne mener vi tar feil, at vi har misforstått bokens fremstilling osv.

Vi oppfordrer imidlertid eventuelle kritikere til enkeltvis og under fullt navn å kommentere hvert enkelt utsagn i vår evalueringsrapport som eventuelt hevdes å være feilaktig. Vi forventer dessuten å få mulighet til tilsvar.

Kritikk uten saklig og spesifikk begrunnelse er verdiløs og tegn på at kritikerne ikke er i stand til å tilbakevise de vesentligste elementene i denne evalueringsrapporten.

INNHold

1. INNLEDNING	8
2. ORESKES, VITENSKAPSTEORI OG KONSENSUSBEGREPET	9
3. KLIMADEBATTENS TO VITENSKAPELIGE HOVEDRETNINGER	10
4. ORESKES USAKELIGE FORSVAR AV BENJAMIN SANTER	11
5. ORESKES USAKELIGE FORSVAR AV MICHAEL MANN	13
6. OZONHULLET – ORESKES VERSUS SINGER	15
7. CHAPTER 6. THE DENIAL OF GLOBAL WARMING	17
8. ORESKES, SINGER OG TOBAKKSINDUSTRIEN	18
9. ET BOMBENEDSLAG – ORESKES AVKLEDT SOM BAKROMSAKTIVIST	20
10. KONKLUSJON	23

1. INNLEDNING

Universitetsforlaget har utgitt boken 'Teknologi og Vitenskap – Historie, metode, etikk og miljø' av Ronny Kjelsberg, som inneholder et kapittel 16 med tittelen 'Klima og miljø'. Dette kapitlet er på et absolutt faglig og formidlingsetisk bunnivå og diskvalifiserer hele boken som aktuell og brukbar faglitteratur. Samtidig bedriver boken grov personsjikaner av navngitte fremragende forskere. Denne boken har dessverre blitt brukt blant annet på Universitetet i Agder.

I korrespondanse mellom Universitetsforlaget og Klimarealistene skriver forlagsredaktør Bærheim først at 'dette er en kunnskaps- og forskningsforankret utgivelse med ambisjoner om å gjøre studenter til dyktige og kritiske lesere'. Vi viser både i vår rapport fra februar 2021 og i denne rapporten at utgivelsen fremmer det nøyaktig det motsatte. Det er svært spesielt at man i det som skal være undervisningsmateriale bedriver regelrett sjikaner av fremragende fagfolk som har en annen faglig forståelse av aktuelle temaer enn forfatteren. Det korrekte ville være å imøtegå meningsmotstanderes påstander med vitenskapelig argumentasjon. Slik ville man ha kunnet trene leserne i saklig debatt. I stedet lærer leserne at det er helt greit med regelrett skittkasting når man er uenig med noen.

Klimarealistene utga i februar 2021 som nevnt ovenfor en evalueringsrapport 'Faglig vurdering av Kapittel 16 'Klima og miljø'', og vi siterer fra sammendraget til rapporten:

Allerede på den første tekstsiden i Kapittel 16 toner Kjelsberg flagg. Her kobler han sine meningsmotstandere i klimasaken til manglende kvalitetssikring av kunnskap og til pseudovitenskap. Hele den siste halvparten av Kapittel 16 fremstår som et aggressivt manifest i klimakampen mot skeptiske forskere, med overskrifter som Den uvitenskapelige klimadebatten, Kjøpt og betalt pseudovitenskap og Cherry picking, samtidig som han skriver om tåkeleggingsstrategi og klimafornektere, falskt skinn av vitenskapelighet, osv. Han skriver også at de skeptiske forskernes arbeider har betydelige faglige svakheter, som manglende kontekst, ignorering av data, manglende evaluering av modeller, falske diktotominer, feil i statistiske metoder, eller at konklusjonene trekkes på bakgrunn av mangelfull eller misforstått fysikk.

Det faglige lavmål er således dokumentert i evalueringsrapporten, men et innspill fra forlagssjef Hege Munch Gundersen har vist oss at det er nødvendig med en mer detaljert gjennomgang der vi påviser et absolutt lavmål også når det gjelder sjikaner av forskere. Dette gjør vi med denne rapporten.

Gundersen skriver 'Avsnittet handler om at de to forskerne (Singer og Seitz) var finansiert av industri og næringsliv for å så tvil om klimaforskningen og tidligere også for å motarbeide forskning som viste at det var forbundet med helserisiko å bruke tobakk'. Klimarealistene har klaget til forlaget og krevet at boken trekkes tilbake, men forlagssjefen Hege Munch Gundersen stiller seg fullt og helt bak bokens sjikanering av Singer og Seitz og hevder at forfatteren har 'kilder som underbygger det han skriver'.

Dette viser at de ansvarlige på forlaget er inkompetente, uvitende om klimaforskning, om internasjonal klimadebatt og om kildebruk, og til alt overmål, at kilden som forlagssjef Gundersen refererer til ikke kan ha vært gjenstand for gransking hos forlaget. Forlagets kildebruk svikter på alle punkter. I en lærebok bør man underkaste kildene en systematisk kritisk undersøkelse. Forfatteren Oreskes og boken 'Merchants of Doubt' svikter på alle mulige områder, både når det gjelder troverdighet, objektivitet, korrekthet og nøyaktighet. Forfatteren Ronny Kjelsberg svikter på samme måte. Forlagssjefen er trolig helt uvitende om at forlag og forfatter også er ansvarlige for sine kilder.

Primærreferansen forlagssjefen viser til er boken 'Merchants of Doubt' av Naomi Oreskes og Erik Conway som kom ut i 2010. Forlagssjef Gundersen og fagredaktør Jannicke Bærheim må være totalt uvitende om den rollen Naomi Oreskes har inntatt som den i særklasse argeste aktivist i klimakampen de siste 20 år. For Oreskes er klimadebatten over. Klimaendringene er menneskeskapte. Naturlig

variasjon spiller ikke lenger noen rolle. Hun hevder til og med det ekstreme syn at IPCC kan legge ned sin arbeidsgruppe 1 (Working Group 1)¹, som arbeider med det fysiske grunnlaget for klimaendringene, fordi saken nå er avgjort. Det er ikke nødvendig med mer forskning. Det er hun helt alene om å mene.

2. ORESKES, VITENSKAPSTEORI OG KONSENSUSBEGREPET

'Merchants of Doubt' har to forfattere, men vi refererer i det følgende bare til Oreskes, som er den dominerende aktøren. Oreskes har ingen naturvitenskapelig bakgrunn og om hun skulle vite hvordan den naturvitenskapelige forskningen skaper sine fremskritt, viser hun det ikke. For forskningen går framover gjennom diskusjon, meningsbrytning og en aldri hvilende utfordring av vedtatte 'sannheter'. Vi ser dette svært tydelig i fysikkens utvikling innen kvantemekanikken i en 30-års periode etter år 1900, og først og fremst i den intense diskurs mellom Einstein og Bohr, som hadde helt motstridende tolkinger av fysikken. Også andre fysikere utfordret hverandre på en måte som bragte fysikken framover.

Vi siterer den svenske professor H. S. Nyberg

»Vetenskapens historia är ett långt revisionsprotokoll, som aldrig kommer att bli färdigt. Vetenskapens arbete är och förblir en rastlös och aldrig avstannande revision av ståndpunkter och teorier. Det är felen och misstagen som gör att den går framåt, och varje generation måste börja om på ny kula. Mycket som hos oss var oomkullrunkelig sanning för femtio år sedan är i våra dagar föga mer än ointressant vidskepelse, och det är fullt troligt, att det vid detta sekels slut (1900-talet) kommer att heta på samma sätt om många av våra egna fastslagna sanningar. Det är mycket nog att ha öppnat ögonen och visat vägen.»

Det er således helt klart at uenighet og utfordring av sannheter bringer vitenskapen framover. I den virkelige vitenskapelige verden, det vil si – utenfor klimavitenskapen - er det heller ingen tradisjon for usaklige personangrep på meningsmotstandere.

Konsensus er ikke et vitenskapelig begrep. Vitenskapen hviler ikke på konsensus, men Oreskes bruker konsensusbegrepet flittig i sin bok for å overbevise uskolerte lesere. Nobel-prisvinner i fysikk Richard Feynman har blitt sitert gjennom 50 år med det han sa i en av sine forelesninger hvor emnet var «The Key to Science»

Now I'm going to discuss how we would look for a new law. In general, we look for a new law by the following process. First, we guess it (audience laughter), no, don't laugh, that's the truth. Then we compute the consequences of the guess, to see what, if this is right, if this law we guess is right, to see what it would imply and then we compare the computation results to nature or we say compare to experiment or experience, compare it directly with observations to see if it works.

If it disagrees with experiment, it's wrong. In that simple statement is the key to science. It doesn't make any difference how beautiful your guess is, it doesn't matter how smart you are

¹ <https://www.scientificamerican.com/article/seeking-certainty-on-climate-change-how-much-is-enough/>

who made the guess, or what his name is ... If it disagrees with experiment, it's wrong. That's all there is to it.

I forbifarten nevner vi her at Dr. John Christy gjennom flere år har vist at klimamodellene ikke stemmer overens med observerte data. I henhold til Feynman (og mange andre) har Christy således falsifisert klimamodellene.

Men hva sier Oreskes om begrepet konsensus? I Kapittel 6, på side 214 (i boken det han) uttaler hun:

'In an active scientific debate, there can be many sides. But once a scientific issue is closed, there's only one "side"'. There is simply accepted scientific knowledge. There may still be questions that remain unanswered – to which scientists then turn their attention – but for the question that has been answered, there is simply the consensus of expert opinion on that particular matter. That is what scientific knowledge is.

Deretter sidestiller hun avvikende klimasyn med spørsmålet om hvorvidt Jorden går rundt Sola eller omvendt. For Oreskes finnes bare én legitim side i klimadebatten. De som fronter den andre siden er 'fornektere', og det er ikke nødvendig å forsøke å falsifisere fornekternes argumenter. Oreskes syn på og bruk av konsensusbegrepet kan bare kalles antivitenskap.

Det er også et vitenskapelig faktum at man i naturvitenskapen aldri kan bevise at en teori er korrekt. Man kan prøve teorien i eksperimenter, og så lenge eksperimentene stemmer overens med beregningene er teorien styrket, men altså ikke bevist. Man kan imidlertid gjennom eksperimenter fastslå at en teori er falsk, det skjer når teorien og observasjon ikke stemmer overens, se igjen til Feynman.

3.KLIMADEBATTENS TO VITENSKAPELIGE HOVEDRETNINGER

Alle som følger klimadebatten vet at den er delt i to hovedretninger. Den fremherskende delen av debatten bygger på tolkninger av Klimapanelets utsagn, først og fremst i organisasjonens Summary for Policy Makers (SPM). De toneangivende politikere og det alminnelig publikum vet ikke at SPM gir et spisset, politisk fremforhandlet budskap som har til hensikt å få verdens ledere til å reagere på den høyt profilerte klimatrusselen. Les om SPM i Klimarealistenes Vedlegg B og C.

Klimapanelets fremstilling hviler i dag på det sirkulære resonnementet at naturlig klimavariasjon og naturlige klimadrivere plutselig sluttet å gjøre seg gjeldende i 1850. (Høres antagelig utrolig, men det er sant). Når naturlig variasjon sluttet å gjøre seg gjeldende i 1850 må all variasjon etter dette skyldes menneskelig påvirkning. Dette resonnementet hviler igjen utelukkende på modellbaserte scenarier, som viser at vi nå er på full fart mot 2,7 grader eller mer oppvarming mot år 2100. I følge Oreskes fremstilling er de som stiller spørsmål til dette 'deniers' eller klimafornektere, og dette gjelder i høyeste grad Seitz og Singer. På den andre siden har vi gode faktiske observasjoner som viser at den gjennomsnittlige globale atmosfæretemperaturen gjennom de siste 30 år har endret seg med rundt 0,17 grader per tiår, samtidig som det ikke finnes noen statistisk signifikant sammenheng mellom temperaturøkning og økningen av CO₂. Dersom denne trenden fortsetter, vil temperaturøkningen fram til år 2100 bli rundt 1,3 grader.

Seitz og Singer tilhørte imidlertid en meget stor gruppe høyt kvalifiserte forskere som er helt enige i at klimaet endrer seg, og at CO₂ har en påvirkning på klimaet, men at det er umulig å skille naturlig variasjon fra menneskeskapt endring, og at naturlig variasjon er fremherskende og at det ikke er sannsynlig at vi styrer mot en irreversibel klimakatastrofe. De har svært gode kort på hånden. Vi har en enorm vitenskapelig veldokumentert klimaempiri som viser at vi tidligere har hatt vesentlig større klimavariasjoner enn i de siste 150 år. Samtidig sier geologenes uniformitetsprinsipp at det er de samme prosessene som styrer klimaet i fortid, nåtid og fremtid. Da er det lite trolig at naturlig variasjon sluttet å gjøre seg gjeldende i 1850. Samtidig viser empirien at gjennom de siste 500 000 år har temperaturen endret seg først, og så har CO₂ kommet etter. Rent vitenskapelig er dette ikke noe bevis på at det er temperaturen som driver CO₂. Men det er et klart bevis på at det ikke er CO₂ som i all hovedsak driver temperatur.

Men det viktigste er to forhold. For det første har fremragende klimaforskere som Dr. John Christy gjennom flere år påvist at klimamodellenes temperaturprosjeksjoner feiler, de angir en stigningsrate som er 200 – 300 prosent høyere enn det som er observert. For det andre har forskere på bakgrunn av klimaempirien gjort beregninger av den såkalte klimafølsomheten ECS, som ligger langt lavere enn Klimapanelets modellbaserte verdier. ECS sier hvor stor temperaturøkning en doubling av CO₂-konsentrasjonen i atmosfæren vil føre med seg. Empirien viser også at hyppigheten av ekstreme værhendelser ikke har økt i forhold til tidligere. Dette godt forankrede klimasyntet deles av tusenvis av forskere verden over. I henhold til forlagssjef Gundersen må disse være 'Merchants of Doubt'.

Oreskes tolererer ikke meningsmotstandere i klimadebatten, og spesielt ikke om de er høyt renommerte og står på et faglig solid vitenskapelig fundament. Da går hun til angrep. I stedet for å forsøke å påvise hvor meningsmotstanderne tar feil i sine vitenskapelige resonnementer, tyr hun til de voldsomste personangrep. Motstanderne er ikke bare 'klimafornektere', men opphøyes til 'Merchants of Doubt' eller 'Tvilens kjøpmenn'.

4. ORESKES USAKELIGE FORSVAR AV BENJAMIN SANTER

Oreskes klarer ikke å vente lenger enn til innledningen i boken før hun kommer med det første angrepet på annerledestenkende, her Frederick Seitz. Historien starter slik:

Den 12. juni 1996 skrev den høyt respekterte forskeren Frederick Seitz en artikkel i Wall Street Journal en artikkel med tittelen «A Major Deception on Global Warming». Seitz skriver blant annet ‘

'In my more than 60 years as a member of the American scientific community, including service as president of both the national Academy of Sciences and the American Physical Society, I have never witnessed a more disturbing corruption of the peer-review process than the events that led to this IPCC report.' Seitz var på dette tidspunktet 'President emeritus of Rockefeller University!'.

Seitz skriver videre

'A comparison between the report approved by the contributing scientists and the published version reveals that key changes were made after the scientists had met and accepted what they thought was the finale peer-reviewed version.'

Det som hadde skjedd var at den unge forskeren Benjamin Santer egenhendig hadde endret vesentlige punkter i den kommende klimarapporten, på en slik måte at hovedbudskapet ble helt annerledes og

langt mer alvorlig. Det er ingen tvil om at Santer gjorde disse endringene. Seitz hevdet antagelig med rette at dette brøt med retningslinjene i IPCC, mens Santer mange forsvarere rykket ut med støtteerklæringer og hevdet at retningslinjene var fulgt. Uansett, det er ingen som benekter at teksten ble endret, og det er egentlig det viktigste å merke seg.

Oreskes bruker mye plass på Santer som ung og fremadstormende forsker, og forteller at Santer arbeid kalles 'fingerprinting' eller fingeravtrykkdeteksjon. Oreskes påstår også at naturlig klimavariasjon gir andre spor og mønstre enn oppvarming som er forårsaket av drivhusgasser og at Santer nettopp lette etter slike fingeravtrykk. Og hun skriver 'And no one has been more brutally – or more unfairly – attacked than Ben Santer.' Oreskes støtter Santer og lovpriser metodene brukt i 'fingerprinting', lenge etter at hun burde ha oppdaget at grunnlaget for metodene ikke var tilstede.

Det Santer faktisk gjorde er godt dokumentert av Dr. Tim Ball i hans artikkel 'A history of Dr. Ben Santer and his IPCC "trick"'. Sitat følger:

He completed the thesis in 1987 and a few years later was appointed the convening Lead-author of Chapter 8 of the 1995 IPCC Report titled "Detection of Climate Change and Attribution of Causes." In that position, Santer created the first clear example of the IPCC manipulation of science for a political agenda. He used his position to establish the headline that humans were a factor in global warming by altering the meaning of what was agreed by the committee as a whole at the draft meeting in Madrid.

Agreed comments

1. "None of the studies cited above has shown clear evidence that we can attribute the observed [climate] changes to the specific cause of increases in greenhouse gases."
2. "While some of the pattern-base discussed here have claimed detection of a significant climate change, no study to date has positively attributed all or part of climate change observed to man-made causes."
3. "Any claims of positive detection and attribution of significant climate change are likely to remain controversial until uncertainties in the total natural variability of the climate system are reduced."
4. "While none of these studies has specifically considered the attribution issue, they often draw some attribution conclusions, for which there is little justification."

Santer's replacements

1. "There is evidence of an emerging pattern of climate response to forcing by greenhouse gases and sulfate aerosols ... from the geographical, seasonal and vertical patterns of temperature change ... These results point toward a human influence on global climate."
2. "The body of statistical evidence in chapter 8, when examined in the context of our physical understanding of the climate system, now points to a discernible human influence on the global climate."

As Avery and Singer noted in 2006,

"Santer single-handedly reversed the 'climate science' of the whole IPCC report and with it the global warming political process! The 'discernible human influence' supposedly revealed by the IPCC has been cited thousands of times since in media around the world and has been the 'stopper' in millions of debates among nonscientists."

Ikke bare var Santers tekstendringer i 1995 i strid med det som hovedforfatterne var blitt enige om, vi gjengir i tillegg et avsnitt Santer ikke endret:

And in the 1995 IPCC report (173): “Overall, there is no evidence that extreme weather events, or climate variability, has increased, in a global sense, throughout the 20th century, although data and analyses are poor and not comprehensive.”

Men også i senere klimarapporter ble det gjort klart at man ikke kunne detektere og tilskrive klimaendringer, med andre ord, ikke kunne finne noe fingeravtrykk:

In the third assessment in 2001 (33, 15):

There is no compelling evidence to indicate that the characteristics of tropical and extratropical storms have changed.... For some other extreme phenomena, many of which may have important impacts on the environment and society, there is currently insufficient information to assess recent trends....

And in the fourth assessment (2007: 9, 308):

There is no clear trend in the annual numbers of tropical cyclone activity.... Changes in tropical storm and hurricane frequency and intensity are masked by large internal variability.

In the 5th assessment, the IPCC stated (2013: 216):

Current data sets indicate no significant observed trends in global tropical cyclone frequency over the past century and it remains uncertain whether any reported long-term increases in tropical cyclone frequency are robust....

Til slutt siterer vi fra sammendraget i Klimarealistenes' Referanseverk vedlegg B og C':

En tredje og meget god nyhet er at også attribusjonsmetodene (metoder for årsakstilskrivelse) som er brukt i AR6 (den siste rapporten, som kom i 2021) feiler. Både Dr. Ross McKittrick og Dr. William Briggs har uavhengig av hverandre påvist at attribusjonsmetodene, der man hevder å ha funnet 'fingeravtrykket' til drivhusgassene på de enkelte tilfellene av ekstremvær, også feiler. Heller ikke offisielle statistikker viser slike sammenhenger. Det er etter hvert blitt så mange grove metodiske feil og misbruk av statistikker og modeller at vi heretter må vurdere klimarapporten og budskapene fra IPCC med den største skepsis og SPM som lite troverdig.

Det som er klart er at Santer endret teksten slik at rapporten skiftet karakter fra 'avventende' til 'alarmistisk'. Seitz hadde fullstendig rett i sin kritikk. Oreskes voldsomme angrep på Seitz altså fullstendig ubegrunnet, og det er typisk for henne at hun tyr til ad hominem angrep i stedet for vitenskapelig argumentasjon.

5. ORESKES USAKELIGE FORSVAR AV MICHAEL MANN

Oreskes hevdet at Santer ikke gjorde noe galt da han egenhendig endret teksten i en godkjent IPCC-rapport. Men enda mer oppsiktsvekkende er det at hun forsvarer Michael Mann og hans falsifiserte 'Hockeykølle'. I tillegg angriper hun de forskerne som påviste feilene i Manns artikkel. Mange lurer på

om Manns artikkel var forrige århundres mest groteske forskningsfeil eller om den rett og slett var et resultat av forskningsfuske.

Michael E. Mann og to medforfattere publiserte i 1998 en artikkel i det anerkjente tidsskriftet Nature. Artikkelen inneholdt en figur (graf) som har fått navnet Hockeykølla. Denne grafen viser at jordens klima var relativt stabilt fra år 1000 til år 1900, men at det deretter plutselig begynte å endre seg, og hvor temperaturene på den nordlige halvkulen steg dramatisk. Artikkelen slo ned som en bombe. Mann ble verdensberømt i løpet av kort tid og dette ble starten på hans eventyrlige karriere.

Imidlertid viste ikke Hockeykølla Den middelalderske varmeperiode og Den lille istiden, som var fremhevet i Klimapanelets rapport fra 1990, i en figur på side 202 i WG1. Denne merkelige kuvendingen triggert den kanadiske matematikeren Steve McIntyre. Han startet en omfattende analyse av artikkelen og skaffet seg etterhvert både datagrunnlag og programvare som Mann hadde brukt. Dette var imidlertid svært vanskelig. Mann må ha visst at hans metode og data hadde store svakheter, for han var overhodet ikke samarbeidsvillig og motsatte seg gjennom flere år å utlevere data. Denne mangelen på åpenhet er høyst uvitenskapelig, og har preget flere sider av forskningen som klimapanelet bygger sine konklusjoner på.

Gjennom flere år foregikk således en dramatisk akademisk kamp mellom McIntyre og hans samarbeidspartner Dr. Ross McKittrick (M&M) på den ene siden og Mann og hans forsvarere på den andre siden. M&M fikk til slutt skaffet seg oversikt over Manns arbeid og kunne for det første entydig konkludere med at Manns metode var feilaktig. For ved å bruke Manns metode gjennom en lang rekke tester, på tilfeldige datasett med *visse typer* av såkalt rød støy, fikk man fram en Hockeykølle. Et datasett der det er en viss sammenheng mellom et datapunkt og det neste, slik som det eksempelvis er i de daglige makstemperaturene målt over en måned, hvor en høy temperatur en dag ofte følges av en høy temperatur også neste dag, er et eksempel på et datasett med rød støy. Men også andre uregelmessigheter har etter hvert kommet for dagen:

“Mann had re-done his hockey stick graph at some point during its preparation with the dubious bristlecone records excluded and saw that the result lost the hockey stick shape altogether, collapsing into a heap of trendless noise. However, he never pointed this out to readers. He also stated that he had computed test scores called r^2 statistics that he said (or implied) confirmed the statistical significance of his results, yet when the r^2 scores were later revealed they showed no such thing: and by then he had taken to denying he had even calculated them.”

(Ross McKittrick “A brief retrospective on the Hockeystick” May 2014)

Etter sterk kritikk av Mann nedsatte Kongressen i USA den såkalte Wegman-komiteen, ledet av fremtredende statistikere. (Wegman, E. J. et al, «Ad Hoc Committee Report on the «hockey stick» Global Climate Reconstruction»). Komitéen gjorde en svært omfattende analyse og gjennomførte kontrollberegninger med metodikk og datasett. Kritikken fra M&M ble fullt ut bekreftet.

Hva sier Oreskes om dette?

‘Scientists have also been afraid to get involved because they have seen what happens when they do. Ben Santer’s experience is unfortunately not unique. In 2005, Penn State researcher Michael Mann was the subject of an angry attack by Congressman Joe Barton of Texas, who demanded that Dr. Mann hand over detailed information about the sources of his research support, the location of all his data, and much more—even though the scientific results under scrutiny had been published in peer-reviewed

journals and there was no evidence that Mann had done anything wrong, anything that is, except provide compelling evidence that the Earth was rapidly warming’.

Oreskes hevder således det var utidig å kreve Manns materiale utlevert for å få ettergått hans resultater, noe som er høyst uvitenskapelig! Hun hevder også at Mann ikke har gjort noe galt, annet enn å frembringe avgjørende bevis for at jorden varmes opp. Oreskes stoler da heller ikke på Wegman.

6.OZONHULLET – ORESKES VERSUS SINGER

Det første instrument for å måle ozon i atmosfæren ble konstruert av den engelske forskeren Dobson. Et instrument ble brakt til Tromsø i 1938 og et ble plassert på Dombås under oppsyn av Sigurd Einbu. Ozon brytes ned ved en fotokjemisk prosess i stratosfæren og det skjer når det første sollys treffer stratosfæren etter mørketiden. Ozonhullet er et fenomen som opptrer på omtrent på samme tid hvert år, i februar-mars i Arktis og august- september i Antarktis. I Antarktis finnes for øvrig en aktiv vulkan Mt Erebus som spyrr ut klorforbindelser som også bryter ned ozon.

Ozon reduserer UV-stråling not jordoverflaten. Med ozonhull menes at det er mindre ozon enn vanlig. Det ble blant annet registrert i Tromsø og på Dombås i 1940-årene. Da det gjentok seg i 1980 årene fikk KFK/CFC gasser skylden og de ble forbudt etter Montreal protokollen.

Det var imidlertid i mange år en debatt om hvorvidt utslipp av CFC (klorfluorkarboner) var årsaken til det varierende ozondekket i stratosfæren over polene. Ozonlaget regnes som jordens ‘solkrem’ fordi det reduserer den mengden av skadelige ultrafiolette stråler som når jordoverflaten.

I bokens innledning blir forskerne Seitz og Singer angrepet også fordi de argumenterer for at ozonhullet ikke først og fremst er menneskeskapt. Også dette kvalifiserer ifølge Oreskes til betegnelsen ‘Merchants of Doubt’. Som tidligere tyr Oreskes til ‘fingerprinting’, når hun skriver at gassen karbonmonoksid var den gassen som måtte ha forårsaket ozonhullet, fordi den hadde blitt oppdaget i stratosfæren. ‘In effect, it was a fingerprint – a telltale sign that CFCs had been there’.

Dette er en vitenskapelig feilslutning. Et samsvar slik at B følger A er ikke et bevis for at A er årsaken til B. Om man detekterer et samsvar slik at mer CFC gir mindre ozon er dette intet kausalitetsbevis. Det betyr bare at man må undersøke saken nærmere.

Oreskes vender tilbake til ozonproblemet i kapittel 4, med tittelen ‘Constructing a Counternarrative: The Fight over the Ozone Hole.’ I første delen av kapitlet refereres forskning som hevder at vår bruk av CFC gasser ødelegger ozonlaget over Antarktis. Dette er for Oreskes en absolutt sannhet som ikke tåler opposisjon.

Singer ga i 1988 sin egen forklaring på reduksjonen av ozonlaget. Han fant det bemerkelsesverdig at ‘hullet’ plutselig skulle oppstå i 1975, samtidig som den lange perioden med synkende atmosfæretemperatur (The Grand Hiatus 1945 -1975) var over, og at temperaturen igjen begynte å stige. Oreskes sier at Singers forklaring ikke var helt umulig og at den ikke brøt med de fysiske lovene. Men Singers syn på saken gikk imot det samlede arbeidet til hundrevis av eksperter og derfor måtte det være feilaktig. Singer forsøkte følgelig å så tvil om det fremherskende syn.

Etterhvert kom forklaringen på problemet. La oss først se nøyer på hva ozonhullet dreier seg om. Dr. Tim Ball forklarer saken i artikkelen 'The Ozone Scare Was A Dry Run For The Global Warming Scare'.² For det første formidler Ball en politisk trend som starter med Romklubben I 1974, der man i en kommentar sa at 'Jorden har kreft, og kreften er mennesket'. Det har i alle år eksistert politiske retninger som hevder at menneskene er i ferd med å skape sin egen undergang. I fortsettelsen av dette ble Ozonhullet et politisk skremsel.

Rent vitenskapelig er situasjonen slik, ifølge Ball:

Det er har alltid vært et område over Antarktis med tynnere ozonlag, men dette har naturlige årsaker. Akkurat som det er med hensyn til 'CO₂-problemet', er det viktig å formidle omfang og effekt på riktig måte. Ozon måles i Dobsonenheter. Globalt har vi et gjennomsnitt på rundt 300 Dobsonenheter. Dette er lite. Så lite at om vi kunne komprimere ozonmengden til et trykk på 1 atmosfære og en temperatur på null grader og legge dette ozonteppet på jordoverflaten, ville vi få et lag som er 3 millimeter tykt. Nivået over Antarktis for 6 år siden var 150 Dobsonenheter eller halvparten av klodens gjennomsnitt. Ozonlaget over Antarktis var altså tynnere, men det var ikke, og har aldri vært noe hull.

I 1992 kom Maduro og Schauerhammer med en bok: *The Holes in the Ozone Scare: The Scientific Evidence That the Sky Isn't Falling*. Her heter det i bokomtalen:

"The Holes in the Ozone Scare reveals in well-documented, stark detail how science is being misused to achieve political ends. Everyone interested in the so-called global environmental issues should read this powerful book, and then consider whether press releases and computer simulations that are unaccompanied by solid scientific evidence should drive our nation's science policy."

Den 26. september 2007 kom en artikkel i det velrenommerte tidsskriftet Nature med overskriften 'Chemists poke holes in ozone theory' med undertittel 'Reaction data of crucial chloride compounds called into question'.³ Her kommer noen kommentarer fra forskerne:

The rate of photolysis (light-activated splitting) of this molecule reported by chemists at NASA's Jet Propulsion Laboratory in Pasadena, California¹, was extremely low in the wavelengths available in the stratosphere — almost an order of magnitude lower than the currently accepted rate. "This must have far-reaching consequences," Markus Rex says. "If the measurements are correct we can basically no longer say we understand how ozone holes come into being."

"Our understanding of chloride chemistry has really been blown apart," says John Crowley, an ozone researcher at the Max Planck Institute of Chemistry in Mainz, Germany.

² <https://wattsupwiththat.com/2015/12/05/the-ozone-scare-was-a-dry-run-for-the-global-warming-scare/>

³ Quirin Schiermeier, Chemists poke holes in ozone theory, Nature, 449, 382 – 383.

“Until recently everything looked like it fitted nicely,” agrees Neil Harris, an atmosphere scientist who heads the European Ozone Research Coordinating Unit at the University of Cambridge, UK. “Now suddenly it's like a plank has been pulled out of a bridge.”

En meget detaljert oversikt over ozonproblematikken finner vi på nettsiden til analytikeren ‘Chaamiamal’ med overskriften ‘SCIENCE GONE WRONG: Farman et al 1985 & the Montreal Protocol’⁴. Vi bringer sammendraget

SUMMARY: The overall structure of changes in total column ozone in time and across latitudes shows that the data from the two stations in Antarctica prior to 1985 are unique and specific to that time and place. They cannot be generalized into a global pattern of ozone depletion. Here we show that declining levels of total column ozone in Antarctica during the months of October and November prior to 1985 do not serve as empirical evidence that can be taken as validation of the Rowland-Molina theory of chemical ozone depletion. The chemical theory implies that ozone depletion must be assessed across the full range of latitudes and over a much longer time span than what is found in Farman et al 1985 which serves as the sole basis for the ozone depletion hypothesis that led to the Montreal Protocol and the ascendance of the UN as a global environmental authority.

I denne sammenhengen spiller det ingen rolle om Singer hadde rett eller ikke. Han hadde et annet syn enn den klimapolitiske konsensus. Vi ser i ettertid at Singers skepsis var berettiget, det burde også Oreskes ha oppdaget i 2010. Singer har følgelig blitt utsatt for nok et usakelig angrep fra Oreskes.

7.CHAPTER 6. THE DENIAL OF GLOBAL WARMING

I bokens kapittel 6 går Oreskes detaljert til verks. Her er en lang innledning som forteller om motstridende syn i klimasaken og som konkluderer med at klimaendringene er menneskeskapt og skyldes utslipp av CO₂. Hun peker også ut en hovedfiende, the George C. Marshall Institute (GMI), og instituttets grunnleggere, William Nierenberg, Robert Jastrow og Frederick Seitz. GMI ble grunnlagt som en ‘nonprofit corporation to conduct technical assessments of scientific issues with an impact on public policy’.

Men la oss referere Marshall Institute og vurdere dets grunnleggende utsagn om klimaendringene.

- (1) “There remains considerable uncertainty as to how much the climate has varied regionally and globally on the decades-to-centuries timescale, or what caused those changes. Yet we need to know how natural climate fluctuations are caused in order to determine to what extent human activities have affected the climate system.”
- (2) “Human activity, such as the burning of fossil fuels to power our homes and businesses and changes to the land caused by the rise of modern cities and expanded agriculture, undoubtedly affect the global environment. It is the extent of that effect and how it relates to changes in the modern climate which is the subject of current scientific debate. [...] Many of the temperature data and computer models used to predict climate change are themselves as uncertain as are our understanding of important interactions in the natural climate.”

⁴ <https://tambonthongchai.com/2019/03/12/ozone1966-2015/>

Vi ber våre lesere tenke nøye over det ovenstående. Dette er det samme som hevdes av en lang rekke uavhengige forskere i dag. Singer, Seitz og andre skrev artikler og deltok i debatter der de grunnleggende utsagnene ovenfor lå til grunn. I henhold til Oreskes sådde de tvil om etablerte og absolutte sannheter, forankret i den vitenskapelige konsensus, og kvalifiserte derfor til betegnelsen 'Merchants of Doubt'.

Det er tusenvis av uavhengige forskere innen forskjellige disipliner som har kvalifiserte oppfatninger av klimasystemets utvikling fra siste istid fram til i dag, og som er svært kritiske til den politiserte klimakonsensus som er forankret hos IPCC.

Ikke bare har uavhengige forskere vist at Klimapanelets modellbaserte temperaturprosjeksjoner feiler grovt. Den verdensledende strålingsfysikeren William Happer har vist at en dobling av CO₂-konsentrasjonen bare vil føre til en ubalanse i klodens energibudsjett på rundt 1 %. Dette er av samme størrelsesorden som den kvantitative usikkerheten i energibudsjettet, og effekten av en dobling er derfor også svært usikker.

Singer og Seitz er i godt selskap med sitt klimasyn. Vi kan vise til 'The Global Warming Petition Project', som ble startet i 1998 og avsluttet i 2008, og som etter hvert ble signert av 31 487 amerikanske forskere, hvorav 9 029 har en PhD grad⁵. Teksten lyder slik

We urge the United States government to reject the global warming agreement that was written in Kyoto, Japan in December, 1997, and any other similar proposals. The proposed limits on greenhouse gases would harm the environment, hinder the advance of science and technology, and damage the health and welfare of mankind.

There is no convincing scientific evidence that human release of carbon dioxide, methane, or other greenhouse gases is causing or will, in the foreseeable future, cause catastrophic heating of the Earth's atmosphere and disruption of the Earth's climate. Moreover, there is substantial scientific evidence that increases in atmospheric carbon dioxide produce many beneficial effects upon the natural plant and animal environments of the Earth.

Av nyere initiativer kan vi nevne CLINTEL, som har utgitt en deklarasjon 'THERE IS NO CLIMATE EMERGENCY'⁶. Deklarasjonen er signert av mer enn 900 forskere fra 24 land.

Vi anbefaler våre lesere å kikke på nettsiden notrickszone.com, som drives av Pierre Gosselin. Her finnes oversikter over hundrevis av vitenskapelige artikler som går imot den gjeldende konsensus.

8. ORESKES, SINGER OG TOBAKKSINDUSTRIEN

I Kapittel 5 tar Oreskes for seg debatten omkring passiv røyking, det som på engelsk heter Secondhand Smoke. Hun angriper Singer allerede i kapittelets innledning:

When the EPA (U. S. Environment Protection Agency) took steps to limit indoor smoking, Fred Singer joined forces with the Tobacco Institute to challenge the scientific basis of secondhand smoke's health risks. But they didn't just claim that the data were insufficient, they claimed that the EPA was doing 'bad science'. To make this claim seem credible, they didn't just fight EPA on secondhand smoke, they began a smear campaign to discredit the EPA in general and tarnish any scientific results that any industry didn't like as 'junk'.

⁵ <http://www.petitionproject.org/>

⁶ <https://clintel.org/world-climate-declaration/>

Det er helt korrekt at Singer utfordret EPA mht passiv røking, og han kan begrunne det godt. Legg merke til studiene han refererer til i redegjørelsen nedenfor. I en rettferdig debatt eller i en bok med vitenskapelig profil, burde Singer ha fått slippe til med sitt syn på saken.

Den 19. Desember 2010 kom Singer med en kunngjøring med tittelen⁷ ' Secondhand smoke, lung cancer and the global warming debate'. Vi gjengir kunngjøringen nedenfor:

In 1993 the U.S. Environmental Protection Agency published a report claiming secondhand smoke (SHS—also sometimes known as environmental tobacco smoke or ETS) causes 3,000 deaths from lung cancer every year in the United States. Anyone doubting this claim has been subject to attack and depicted as a toady of the tobacco lobby.

The tobacco smoking issue has also become a favourite tool for discrediting climate sceptics. A prime example is the book *Merchants of Doubt*, by Naomi Oreskes and Eric Conway, which attacks several well-known senior physicists, including the late Dr. Fred Seitz, a former president of the U.S. National Academy of Sciences, the American Physical Society, and (most recently) Rockefeller University.

Vast Tobacco Conspiracy

No matter what the environmental issue—ozone depletion, acid rain, pesticides, etc.—any and all scientific opposition based on objective facts is blamed on an imagined involvement with tobacco companies. None of this is true, of course. Oreskes and Conway claim to be academic historians, yet they have consistently ignored factual information, have not bothered to consult primary sources, have never interviewed any of the scientists they try to smear, and generally have operated in a completely unprofessional way.

The ultimate aim of these attacks has been to discredit sceptics of similarly unsupported global warming fears. I am a nonsmoker, find SHS to be an irritant and unpleasant, have certainly not been paid by Philip Morris or the tobacco lobby, and have never joined any of their front organizations. I serve on the advisory board of an anti-smoking organization.

My father, who was a heavy smoker, died of emphysema while relatively young. I personally believe that SHS, in addition to being objectionable, cannot possibly be healthy. Yet people like Oreskes and Conway repeatedly try to divert attention from scientific facts by claiming I and other scientists who disagree with her on global warming are mere shills for tobacco companies.

EPA's Flawed Science

So what is the truth about SHS and lung cancer? EPA fudged their analysis to reach a predetermined conclusion, using thoroughly dishonest procedures. EPA "scientists" made three major errors: (1) They ignored "publication bias." (2) They arbitrarily shifted the statistical "confidence intervals." (3) They drew unjustified conclusions from a risk ratio that was barely greater than 1.0.

Since none of the epidemiological studies provided the clear answer they wanted, the EPA carried out a "meta-analysis," lumping together a selected group of studies. Unfortunately, this approach ignores publication bias, the tendency for investigators not to publish their studies if they do not find a positive result.

The EPA, in order to calculate a positive risk ratio, relaxed the confidence intervals from the generally accepted 95 percent standard to 90 percent—and admitted this openly.

⁷ <https://www.independent.org/news/article.asp?id=2967>

Even so, their "risk ratio" was just a little above 1.0—whereas careful epidemiologists, because of the presence of confounding factors, generally ignore any result unless the risk ratio exceeds 2.0.

To sum up this somewhat technical discussion, I can state with some assurance that the EPA analysis—to paraphrase my former teacher, Nobel Prize-winning physicist Wolfgang Pauli—is "not only wrong, but worthless."

Many Studies Cast Doubt

My assessments are independently confirmed by the Congressional Research Service (in report CRS-95-1115) and by a lengthy judicial analysis in 1998 by Judge William Osteen, each of which is available on the internet. Science journalist Michael Fumento presented, in 1993, a well-researched and eminently readable account in *Investors Business Daily*.

In the largest (in terms of statistical power), most detailed (in terms of results presented), and most transparent (in terms of information about its conduct) epidemiologic paper on SHS and mortality ever published in a major medical journal (in the May 17, 2003 issue of the *British Medical Journal*), UCLA Prof. James Enstrom found no significant relationship between secondhand smoke and lung cancer.

It is worth noting also that the World Health Organization, in a just-completed study reported in the British medical journal *Lancet*, gives a lung-cancer death rate for the United States, Canada, and Cuba of barely six hundred per year, which is only a fraction of the number of deaths the politicized EPA claims occur in the U.S. alone.

An independent study, published in *BioMed Central* in 2010 and supported by the Canadian National Cancer Institute and Canada's Cancer Society, found no noticeable lung-cancer effect from SHS in nonsmokers. Instead, the study found a significant effect from welding, use of paint thinners and solvents, and exposure to diesel exhaust, soot, and smoke from sources other than tobacco.

Afraid of Discussing Science

So what does this all mean? Wielding of the "tobacco weapon" regarding global warming or other scientific issues bespeaks the desperation of those who don't have any valid scientific arguments and wish to avoid public debate.

The other issue is the conduct of science and the integrity of the science process. The corruption of science in a worthy cause is still corruption, and it has led to its further corruption in an unworthy cause—the ideologically driven claim of anthropogenic global warming.

9. ET BOMBENEDSLAG – ORESKES AVKLEDT SOM BAKROMSAKTIVIST

Oreskes er på lønningslisten til saksøkers advokater⁸. I mai 2021 kunne vi se følgende overskrift på verdens mest leste klimablog:

⁸ <https://wattsupwiththat.com/2021/05/13/bombshell-naomi-oreskes-on-retainer-with-plaintiffs-law-firm/>

BOMBHELL: NAOMI ORESKES ON RETAINER WITH PLAINTIFFS' LAW FIRM

Charles Rotter

[Reposted from ENERGYINDEPTH](#)

MAY 13, 2021 | WILLIAM ALLISON

A major bombshell dropped today about the nationally coordinated climate litigation campaign after it was revealed that Naomi Oreskes – the Harvard researcher and well-known “Exxon Knew” activist – is on retainer with Sher Edling, the plaintiffs’ law firm serving as the outside counsel for more than a dozen states and municipalities that have filed climate lawsuits around the country.

The New York Times previously reported that Oreskes “conceived” the infamous 2012 La Jolla conference where the playbook for the entire campaign was developed in her role as co-founder of the Rockefeller-funded Climate Accountability Institute.

Now Oreskes has gone from planning the litigation campaign to becoming a full-on participant in these lawsuits, as CNN reports:

*“The company said Naomi Oreskes, one of the main authors of the study, **is on retainer with a law firm that is leading lawsuits against Exxon and others in the industry.** Exxon called this a ‘blatant conflict of interest.’ Oreskes was not immediately available for comment.” (emphasis added)*

This revelation came out today in coverage that was focused on a new study from Oreskes and fellow Harvard researcher and activist Geoffrey Supran that aimed to undermine the energy industry through a blatantly biased and subjective examination of ExxonMobil’s public communications under the guise of “peer-reviewed” research.

Yet Oreskes, nor her colleague Supran, did not disclose this business relationship with Sher Edling in numerous interviews published on the study, a clear attempt to hide the conflict of interest as they published yet another piece of research with the goal of supporting climate lawsuits.

Furthermore, in the same deposition that Oreskes acknowledged her work with Sher Edling, she also disclosed she previously had a retainer agreement with Matt Pawa, another plaintiffs’ attorney representing climate lawsuits and key participant in the La Jolla conference. Oreskes said:

“I agreed that I would be willing to be a consultant, and I believe that we – we had an exchange. I believe I signed a retainer agreement. I believe we discussed what my hourly rate would be.”

We’ve seen this playbook before of academics working with plaintiffs’ attorneys in support of climate litigation. Ann Carlson, formerly of UCLA Law School’s Emmett Institute on Climate Change and the Environment, worked as a consultant for Sher Edling, and Michael Burger, the Executive Director of the Sabin Center for Climate Change Law at Columbia University, serves as Of Counsel for the law firm.

New Rockefeller-Funded Study Ignores Demand For Oil And Gas

The revelation of Oreskes’s business relationship with Sher Edling amid the coverage of her latest paper demonstrates exactly why her and Supran’s work can’t be perceived as objective.

The paper claims to examine ExxonMobil's "rhetoric and framing to shape public discourse on climate change," but is filled with the same unobjective research methods and analysis they have deployed before. Relying on similarly faulty analysis and methodology in this most recent study undermines any confidence that the authors are seeking objective truths or a greater understanding of our energy and environmental challenges.

For example, the study alleges that the company's public mentions of continued demand for oil and natural gas products are essentially an effort to shift responsibility for climate change onto consumers.

"One of our key findings is that ExxonMobil's public communications have shifted responsibility for climate change away from itself and onto consumers by publicly fixating on consumer energy 'demand' rather than the fossil fuels that the company supplies," Supran told *Axios*.

Supran's allegation, however, completely ignores the very real, consistent demand for fossil fuels, which is not the result of clever marketing but of basic economic principles. As *Axios* notes in its article:

"Most independent analyses of long-term energy use and demand show oil and natural gas remaining large sources of energy for decades is a consensus position, even in a world that begins implementing much more aggressive climate policies that significantly cut demand."

Case-in-point: this study was published amid wall-to-wall coverage of consumers lining up for miles at gas stations amid gasoline shortages across the southeastern United States. Supran's desire to lay the blame of climate change solely at the feet of companies ignores that we all rely upon and burn fossil fuels, thereby contributing to climate change.

Not surprisingly, this latest paper was financially supported by the Rockefeller Family Fund – part of the network of Rockefeller groups that have manufactured the entire climate litigation campaign. True to form, the paper suggests that its methods and findings could be used to support the Rockefeller-promoted climate cases. The paper also received glowing coverage from *InsideClimateNews* – the Rockefeller-funded news website.

The paper was also published in the journal *One Earth*, whose advisory board includes Michael Mann, who also sits on the board of the Climate Accountability Institute – the group that organized the infamous La Jolla conference in 2012 where the playbook for climate lawsuits was developed, and which, of course, receives money from the Rockefeller Brothers Fund.

A Track Record of Activism

As Energy In Depth as shown before, the political and legal attacks on the energy industry are a part of an orchestrated campaign run by wealthy foundations, plaintiffs' attorneys, and environmental activist groups.

At the heart of this campaign is Oreskes and Supran, who have established a clear pattern of conducting research that that omits keys facts, takes information of context, and uses data from biased sources. This shouldn't be a surprise considering that neither Oreskes nor Supran are objective researchers, but rather self-proclaimed "activist" participants in the climate litigation campaign.

Oreskes no problems making her feelings known publicly:

Did Exxon deliberately mislead the public on climate change? Hello. Of course they did! <https://t.co/S7j7UuXsq8> via @slate

— Naomi Oreskes (@NaomiOreskes) October 21, 2015

Meanwhile, Supran, who describes himself in his Twitter [bio](#) as a “scientist-activist,” has [tweeted](#) that he hopes someone “engineers Exxon out of business.”

Oreskes’ and Supran’s most prominent research was their 2017 paper examining the internal documents and public communications of Exxon and Mobil from the 1970s up to 2014. This [deeply flawed](#) paper conflated three different companies as if they were always one organization, missed thousands of relevant documents, and they even downplayed an expert they previously cited. That [paper](#), just like today’s study, was also funded by the Rockefeller Family Fund.

Moreover, an expert in the field [identified numerous flaws](#) in their analysis and noted that their bias against the company prevented them from producing an objective examination:

*“Content analysis coding ought to be conducted with coders who are at arm’s-length with regard to the research, in order to maximize objectivity. **Optimally, coders should be blind to the research questions or goals. In the S&O study, the coders were not blind. In fact, they were as non-blind as could be imagined.** They were the investigators themselves, as well as an affiliated graduate student. In this particular case, the problematic nature of informed coders is magnified by the coders’ long-time and intensive involvement in the popular communication of climate change. Further, two of the coders have publicly demonstrated particular biases that existed before the execution of the S&O study (Oreskes, 2004; Oreskes, 2015a, 2015b; Oreskes & Conway, 2010; Supran, 2016). (emphasis added)*

Oreskes has also co-authored [at least two](#) climate attribution studies with Richard Heede – the director of the Climate Accountability Institute. This research claims to link a specific amount of carbon emissions with specific energy companies, but “attribution was actually originally suggested with the courts in mind,” as Heede and other litigation proponents have [publicly acknowledged](#).

Oreskes and Supran aren’t just boosting climate litigation with studies, conferences, and tweets. They’re also directly supported these climate lawsuits in the past by [signing](#) amicus briefs that have been filed to advocate on behalf of the municipalities suing energy companies for climate change.

It’s A Coordinated Effort

As soon as the paper was published, [multiple news articles](#) immediately published featuring the story, including individual interviews, further highlighting the coordinated effort by the entire climate litigation campaign.

The rollout of today’s paper from Oreskes and Supran once again shows that their work is more about a carefully designed PR and media strategy aimed at ExxonMobil than it is about addressing climate change. They’re only interested in pointing fingers.

10.KONKLUSJON

Klimarealistenes gjennomgang av Oreskes og Conways bok ‘Merchants of Doubt’, og vår påvisning av kontrasten mellom bokens påstander og en rekke publiserte realiteter som støtter Seitz og Singer, viser med all ønskelig tydelighet at Universitetsforlaget fremmer og faktisk forsvarer en uberettiget og feilaktig svertekampanje overfor Seitz og Singer. Forlaget fraskriver seg ansvar og viser til kilder som skal underbygge deres påstander. Men forlaget har ikke kontrollert denne kilden og vet ikke at det her dreier seg om ikke substansierte subjektive oppfatninger av forfatteren Oreskes. Forlaget er trolig også uvitende om at det har det fulle ansvar for sin kildebruk. Dyp uforstand er fremherskende blant både ledelse og fagfolk i forlaget

KLIMAREALISTENE

Desember 2021 Rev A